

STS de 9 de desembre de 2020, recurs 79/2019

L'acompanyament d'un familiar al metge no es pot considerar un deure públic personal i inexcusable (accés al text de la sentència)

L'art. 37.3.d) ET estableix que **el treballador**, amb avís i justificació previs, **es pot absentar del lloc de treball**, amb dret a remuneració pel temps indispensable, **per al compliment d'un deure inexcusable de caràcter públic i personal**, que comprèn l'exercici del sufragi actiu.

En el cas analitzat es planteja si, **en absència de tractament al conveni col·lectiu aplicable d'una llicència retribuïda específica quan un treballador ha d'acompanyar un familiar directe a una visita mèdica, aquesta llicència es pot vehicular a través del que preveu l'esmentat art. 37.3.d)**. El sindicat demandant entén que la resposta ha de ser afirmativa en aquells casos en què s'hagi de fer acompanyament als serveis d'assistència sanitària de fills/filles menors de 14 anys i de parents d'edat avançada de primer grau de consanguinitat o afinitat que no es poden valdre per si mateixos, pel temps indispensable.

Però **el TS conclou que aquesta pretensió no té encaix legal, ja que si bé és cert que el conveni col·lectiu no recull un permís retribuït específic per a aquestes situacions, sí que les acull com a llicències no retribuïdes**. D'altra banda, el permís regulat a l'ET està vinculat a l'existència d'un deure de la persona treballadora que reuneixi totes i cadascuna de les característiques següents: a) que sigui inexcusable; b) que sigui de caràcter públic; i c) que sigui de caire personal. No és aquest el cas dels deures sorgits de les obligacions familiars i de cures, ja que no sols no obliguen a la seva prestació personalíssima, sinó que difícilment poden ser configurats com a obligacions de caràcter públic.